

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ & ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

ΕΔΡΑ: Πλατεία Βικτωρίας 7, 104 34 Αθήνα ☎ 210 88 14 922 📠 210 88 15 393 ✉ info@omed.gr 🌐 www.omed.gr

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Πολυτεχνείου 21, 546 26 Θεσσαλονίκη ☎ 2310 517 128 📠 2310 517 119

Αθήνα, 30 Ιουνίου 2020

Αρ. Πρωτ. Μ-Δ: 177

Προς:

1. **Ομοσπονδία Μεταλλωρύχων Ελλάδος (Ο.Μ.Ε.)**, Αξαρλιάν (πρώην Λέκκα)
3-5, 105 63 Αθήνα
2. **Σύνδεσμο Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων (Σ.Μ.Ε.)**, Βασ. Γεωργίου Β' 10 &
Ρηγίλλης, 106 74 Αθήνα

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

ΤΡΙΜ. 4/2020

***Για τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων σε επιχειρήσεις –
εκμεταλλεύσεις μεταλλευτικές, λιγνιτωρυχείων, ορυχείων, λατομείων,
επεξεργασίας εμπλουτισμού ή μεταποίησης παντός τύπου μεταλλευμάτων
ορυκτών, μελετών και εκμετάλλευσης.***

1. Την από 02Δ/6.3.2020 Αίτηση προσφυγής στη διαιτησία της Ομοσπονδίας Μεταλλωρύχων Ελλάδας (Ο.Μ.Ε.).
2. Την 25.5.2020 με τη διαδικασία της κλήρωσης ανεδείχθη Τριμελής Επιτροπή Διαιτησίας, η οποία αποτελείται από τους Θεόδωρο Κουτρούκη (Πρόεδρο), Ιωάννη Τουτζαράκη (Αντιπρόεδρο) και Κωνσταντίνο Κρεμαλή (Μέλος).
3. Την 1.6.2020 τα μέλη της Τριμελούς Επιτροπής Διαιτησίας ανέλαβαν τα καθήκοντά τους.
4. Στις 9.6.2020, βάσει των προσκλήσεων με αριθ πρωτο Μ-Δ 129/5.6.2020 και Μ-Δ 128/5.6.2020 αντίστοιχα, πραγματοποιήθηκαν κατ' ιδίαν συναντήσεις με φυσική παρουσία και με τηλεδιάσκεψη των μερών και των μελών της Τριμελούς Επιτροπής Διαιτησίας. Συμμετείχαν εκπρόσωποι της προσφεύγουσας συνδικαλιστικής οργάνωσης 'Ομοσπονδία Μεταλλωρύχων Ελλάδος' και εκπρόσωπος της εργοδοτικής πλευράς 'Σύνδεσμος Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων'.

Κατόπιν αυτών και έχοντας υπόψη:

1. Την με αρ. πρωτ. **208/13Μ/22.4.2019 αίτηση παροχής υπηρεσιών μεσολάβησης** της Ομοσπονδίας Μεταλλωρύχων Ελλάδος (Ο.Μ.Ε.), τα σχετικά

συνοδευτικά έγγραφα και το περιεχόμενο του φακέλου της εν λόγω υπόθεσης μεσολάβησης.

2. Την απο 23.1.2020 έκθεση της Μεσολαβήτριας του Ο.ΜΕ.Δ. Αθηνάς Μαλαγαρδή, αναφορικά με την υπόθεση μεσολάβησης 13Μ/22.4.2019, όπου διαπιστώνεται η υπεραίωση της διαδικασίας Μεσολάβησης λόγω μη αποδοχής και άρνησης της διαδικασίας Μεσολάβησης από την εργοδοτική πλευρά'.

3. Την από 6.3.2020 προσφυγή (αρ. πρωτ. Μ-Δ 62/02Δ αίτηση) στη διαιτησία της Ομοσπονδίας Μεταλλωρύχων Ελλάδας (Ο.Μ.Ε.) και την εκεί αναφερόμενη δήλωση πως *«αναγκαία και ικανή συνθήκη για την προσφυγή στη Διαιτησία του Ο.Μ.Ε.Δ. είναι η άρνηση μεσολάβησης από το άλλο μέρος»*.

4. Το από 9.9.2019 έγγραφο της Ομοσπονδίας Μεταλλωρύχων Ελλάδας (Ο.Μ.Ε.) απάντηση στην από 26.8.2019 αντιπρόταση του Συνδέσμου Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων (Σ.Μ.Ε.) για την υπογραφή νέας συλλογικής σύμβασης εργασίας στον κλάδο.

5. Την από 20.11.2019 (αρ. πρωτ. Μ-Δ 352) επιστολή του Συνδέσμου Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων (Σ.Μ.Ε.) προς τον Ο.ΜΕ.Δ. αναφορικά με την υπόθεση όπου διαπιστώνεται ότι *«οι διμερείς διαπραγματεύσεις μεταξύ της εργατικής πλευράς και της εργοδοτικής πλευράς (ΟΜΕ, ΣΜΕ) δεν απέτυχαν»* και *«η εν λόγω προσφυγή της Ομοσπονδίας στις υπηρεσίες της μεσολάβησης του Ο.ΜΕ.Δ. είναι αντίθετη προς το γράμμα και τα πνεύμα του Ν.1876/1990 όπως ισχύει περί καλόπιστων και ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων»*.

6. Το από 17.11.2020 έγγραφο του ΣΜΕ όπου δηλώνεται ότι *«οι απευθείας διαπραγματεύσεις με την ΟΜΕ δεν είχαν υπεισέλθει στην ουσία τους (...) και πολύ περισσότερο δεν μπορούν να θεωρηθούν αποτυχούσες»*

7. Την από 5.3.2019 (ΑΠ 765) εξώδικη πρόσκληση της Ο.Μ.Ε. για την υπογραφή εθνικής κλαδικής συλλογικής σύμβασης εργασίας των εργαζομένων σε επιχειρήσεις – εκμεταλλεύσεις μεταλλευτικές, λιγνιτωρυχείων, ορυχείων, λατομείων, επεξεργασίας εμπλουτισμού ή μεταποίησης παντός τύπου μεταλλευμάτων ορυκτών, μελετών και εκμετάλλευσης.

8. Το από 20.1.2020 (αρ. πρωτ. Μ-Δ 24) έγγραφο της Ο.Μ.Ε., το οποίο τέθηκε υπόψη της Μεσολαβήτριας, 'Απαντητική επιστολή επί του αιτήματος παράτασης της μεσολαβητικής διαδικασίας'.

9. Την από 30.7.2018 Συλλογική Σύμβαση Εργασίας 'για τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων σε επιχειρήσεις μεταλλευτικές, λιγνιτωρυχείων, ορυχείων, επεξεργασίας εμπλουτισμού ή μεταποίησης μεταλλευμάτων ορυκτών, μελετών και εκμετάλλευσης'.

10. Τα πιο πρόσφατα διαθέσιμα οικονομικά στοιχεία του κλάδου και ειδικότερα τη σχετική μελέτη του Ινστιτούτου Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (IOBE) του 2018 περι της εξορυκτικής βιομηχανίας, στην οποία αποτυπώνεται πως «οι συνολικές πωλήσεις της εξορυκτικής βιομηχανίας ανήλθαν στα €1,83 δισεκ. το 2016, έναντι €2,16 δισεκ. το 2015. Η υποχώρηση είναι ίδιας έντασης στους κλάδους εξόρυξης και στους άμεσα συνδεδεμένους μεταποιητικούς κλάδους, με 15% πτώση μεταξύ 2015 και 2016. Σε σύγκριση με το 2009, οι πωλήσεις βρίσκονται κατά 27% χαμηλότερα το 2016. Μετά την πρόσκαιρη άνοδο το 2015 (σε €1,13 δισεκ., από €1,08 δισεκ. το 2014), πτώση παρατηρείται στην αξία πωλήσεων σε όλους τους άμεσα συνδεδεμένους κλάδους μεταποίησης. Η Ακαθάριστη Προστιθέμενη Αξία (ΑΠΑ) της εξορυκτικής βιομηχανίας σε ονομαστικές τιμές, μετά τη σημαντική υποχώρηση της περιόδου 2007-2012, κατέγραψε μικρή ανάκαμψη την επόμενη τριετία. Το 2016, ωστόσο, υποχώρησε εκ νέου και διαμορφώθηκε στα €1,2 δισεκ., έναντι περίπου €1,4 δισεκ. την περίοδο 2013-2015 και €1,1 δισεκ. το 2012. Μεταξύ 2015 και 2016, η προστιθέμενη αξία υποχώρησε κατά 17,3%. Εντονότερη πτώση σημειώθηκε στους άμεσα συνδεδεμένους κλάδους, με 19,9%, έναντι πτώσης 14,9% στους κλάδους εξόρυξης. Σε όλη τη εξεταζόμενη περίοδο (2007-2016), τόσο οι κλάδοι εξόρυξης όσο και οι συνδεδεμένοι κλάδοι έχουν απωλέσει το 30% της προστιθέμενης αξίας τους. Η απασχόληση στην εξορυκτική βιομηχανία διαμορφώθηκε το 2017 στα 14,0 χιλιάδες θέσεις εργασίας σε όρους ισοδύναμων πλήρους απασχόλησης (ΙΠΑ), με οριακή απώλεια σε σχέση με το 2016 (14,1 χιλ.). Αξίζει να αναφερθεί ότι η απασχόληση στο σύνολο της εξορυκτικής βιομηχανίας παρέμεινε ουσιαστικά αμετάβλητη την περίοδο 2012-2014 σε 15,8-15,9 χιλ. άτομα, σημειώνοντας σημαντική αύξηση το 2015 σε 16,7 χιλ. ΙΠΑ. Ωστόσο, η πτώση των πωλήσεων και της προστιθέμενης αξίας το 2016, φαίνεται πως επηρέασε αρνητικά και την απασχόληση της εξορυκτικής βιομηχανίας. Το μερίδιο της εξορυκτικής βιομηχανίας στο σύνολο της ελληνικής βιομηχανίας ανήλθε στο 3,7% το 2016, έναντι 4,4% το 2015, καθώς διακόπηκε η αυξητική τάση της περιόδου 2007- 2015 (2,9% το 2007). Η πτώση του μεριδίου οφείλεται τόσο στην υποχώρηση της απασχόλησης στην εξορυκτική βιομηχανία όσο και στην αύξηση της απασχόλησης στη βιομηχανία συνολικά» [IOBE, (2018) Η συμβολή της εξορυκτικής βιομηχανίας στην ελληνική οικονομία, Αθήνα:IOBE].

11. Τη μελέτη του Υπουργείου Περιβάλλοντος & Ενέργειας για τα στοιχεία απασχόλησης στους τομείς της εκμετάλλευσης αδρανών υλικών, βιομηχανικών ορυκτών και μαρμάρου. Σύμφωνα με αυτή τη μελέτη «η απασχόληση κατά το 2018 παρουσιάζει σημαντική αύξηση συγκριτικά με το προηγούμενο έτος. Αντίθετα, ο κλάδος των μεταλλείων παρουσιάζει μείωση θέσεων εργασίας». Ειδικότερα η απασχόληση στον κλάδο εξελίχθηκε, σύμφωνα με την ίδια μελέτη ως εξής: 2013: 13.239 εργαζόμενοι, 2014:14.662 εργαζόμενοι, 2015:14.012 εργαζόμενοι,

2016:13.093 εργαζόμενοι, 2017:13.945 εργαζόμενοι, 2018:12.810 εργαζόμενοι [Υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας (2018) *Μεταλλευτική και Λατομική Δραστηριότητα στην Ελλάδα* (Ετήσια Εκθεση 2018), Αθήνα].

12. Το από 26.6.2020 (αρ. πρωτ. Μ-Δ 169) υπόμνημα της εργατικής πλευράς όπου αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι «...ουδεμία αμφισβήτηση μπορεί να εγερθεί πλέον ως προς τη νομιμότητα της διαιτητικής διαδικασίας και ειδικότερα ως προς τη συνδρομή των προϋποθέσεων άσκησης του δικαιώματος μονομερούς προσφυγής μας στη Διαιτησία, αφού αυτό ασκήθηκε απολύτως νόμιμα, σύμφωνα με το νομοθετικό καθεστώς, όπως αυτό ίσχυε κατά το χρόνο υποβολής της αίτησής μας στη Μεσολάβηση, μετά τη διαπίστωση της περαίωσης της διαδικασίας Μεσολάβησης λόγω μη αποδοχής και άρνησης της διαδικασίας Μεσολάβησης από την εργοδοτική πλευρά ...».

13. Κάθε άλλο στοιχείο που συμπεριλαμβάνεται στο φάκελο της υπόθεσης διαιτησίας 2Δ/6.3.2020 του Ο.ΜΕ.Δ..

και αφού σκέφτηκε ότι:

Α) Το άρθρο 57 του Ν. 4635/19 δεν εμπεριέχει ρητή αναφορά στην εφαρμογή των ρυθμίσεων του στις εκκρεμείς υποθέσεις διαιτησίας. Με αυτό τον τρόπο παραμένει ανοικτή η ερμηνεία της βούλησης του νομοθέτη, σχετικά με την αναδρομική ή μη εφαρμογή της εν λόγω διάταξης. Στη σχετική θεωρία έχει διατυπωθεί η άποψη πως «η σιωπή των πρόσφατων διατάξεων περί της τύχης των εκκρεμών υποθέσεων δεν μπορεί αναγκάως να ισοδυναμεί με αρνητική βούληση του νομοθέτη ως προς την εφαρμογή ή όχι των νέων ρυθμίσεων του άρθρου 57 στις εκκρεμείς στη διαιτησία υποθέσεις. Εάν το διαιτητικό όργανο δεν είχε πριν την 30.10.2019 διατυπώσει και κοινοποιήσει στα μέρη τη μεσολαβητική πρόταση ή τυχόν συνεχίσει την επανεκκίνηση της διαιτητικής διαδικασίας μετά την 30.10.2019 φέρνει τα διαιτητικά όργανα μπροστα σε μια **σαφή νομοθετική υποχρέωση, να περιλάβει στην απόφαση του πλήρη αιτιολογία στην οποία να πιστοποιεί ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις που από την 30.10.2019 και μετά απαιτούνται για τη μονομερή προσφυγή στη διαιτησία.** Τη στιγμή που καλείται το διαιτητικό όργανο να διαχειριστεί την υπόθεση και να εκδώσει τη σχετική απόφαση που ισχύουν ήδη οι νέες διατάξεις του άρθρου 57 του νόμου 4635/2019» [Ληξουριώτης, Ι. (2020), Έναρξη ισχύος νέων περί διαιτησίας διατάξεων και όριο παρέμβασης του θεσμού στις συλλογικές εργασιακές σχέσεις, *Δελτίον Εργατικής Νομοθεσίας*, 76, 1760, 289-311]. Κατά μια άλλη άποψη που έχει διατυπωθεί στη θεωρία «*Κρίσιμος χρόνος είναι και η ημερομηνία έναρξης ισχύος του Ν. 4635/2019 δηλ. η 30.10.2019 και αφετέρου η ημερομηνία υποβολής της αίτησης διαιτησίας. Και ασφαλώς όσες αιτήσεις διαιτησίας υποβλήθηκαν μετα την ισχύ του εν λόγω νόμου, θα υπαχθούν στο καθεστώς του.*

Ειδικότερα δεν θα είναι δυνατή η προσφυγή στη διαιτησία παρα μόνο με τους όρους του νέου άρθρου 16 του ν. 1876/90. Το αυτό ισχύει ακόμη και αν είχε υποβληθεί προηγουμένως αίτηση μεσολάβησης ή είχε διεξαχθεί μεσολάβηση και είχε ή όχι υποβληθεί σχετικά πρόταση μεσολαβητή. Κάθε διαδικασία διατηρεί την αυτοτέλεια της, έτσι ώστε **κρίσιμος χρόνος πάντοτε να είναι ο χρόνος υποβολής σε αυτή ειδικά τη διαδικασία**. Το εάν και οι δύο διαδικασίες εντάσσονται στο πλαίσιο του ίδιου Οργανισμού, δηλαδή του Ο.ΜΕ.Δ., είναι αδιάφορα» [Παπαδημητρίου, Κ. (2020), Το σύστημα επίλυσης συλλογικών διαφορών εργασίας μετά το Ν. 4635/2019, *Δίκαιο Επιχειρήσεων & Εταιριών*, 3 – 4/2020), 305-312].

Β) Ο Νόμος 4635/19 (άρθρο 57) προβλέπει ότι είναι δυνατή η μονομερής προσφυγή στη διαιτησία σε δύο μόνο περιπτώσεις:

α) εάν η συλλογική διαφορά **αφορά επιχειρήσεις δημόσιου χαρακτήρα ή κοινής ωφελείας**, η λειτουργία των οποίων έχει **ζωτική σημασία** για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, κατά την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 19 του ν. 1264/1982, όπως συμπληρώθηκε με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 3 του ν. 1915/1990 και όπως αυτές ορίζονται στο Κεφάλαιο Α' του ν. 3429/2005, όπως ισχύει, σε συνδυασμό με την παράγραφο 1 του άρθρου 14 του ν. 4270/2014, όπως ισχύει.

β) εάν η συλλογική διαφορά αφορά στη σύναψη συλλογικής σύμβασης εργασίας και αποτύχουν οριστικά οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των μερών και η επίλυση της επιβάλλεται από **υπαρκτό λόγο γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος συνδεδεμένο με τη λειτουργία της ελληνικής οικονομίας**.

Οριστική αποτυχία των διαπραγματεύσεων θεωρείται ότι υπάρχει, εφόσον σωρευτικώς:

(αα) έληξε η κανονιστική ισχύς τυχόν υπάρχουσας συλλογικής σύμβασης εργασίας σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 2 της ΠΥΣ 6/2012 και

(ββ) έχει εξαντληθεί κάθε άλλο μέσο συνεννόησης και συνδικαλιστικής δράσης, ενώ το μέρος που προσφεύγει μονομερώς στη διαιτησία, συμμετείχε στη διαδικασία μεσολάβησης και αποδέχθηκε την πρόταση μεσολάβησης. **Η αίτηση μονομερούς προσφυγής στη διαιτησία πρέπει να περιέχει και πλήρη αιτιολογία σχετικά με τη συνδρομή των προϋποθέσεων που την δικαιολογούν**, η δε διαιτητική απόφαση που εκδίδεται επί αυτής είναι **άκυρη εάν δεν περιέχει και πλήρη αιτιολογία σχετικά με τη συνδρομή των προϋποθέσεων** που δικαιολογούν τη μονομερή προσφυγή στη διαιτησία.

Εάν η συλλογική διαφορά αφορά επιχείρηση του Κεφαλαίου Α' του ν. 3429/2005, όπως ισχύει σε συνδυασμό με την παράγραφο 1 του άρθρου 14 του ν. 4270/2014,

όπως ισχύει, στην αίτηση επισυνάπτεται η γνώμη της διυπουργικής επιτροπής δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών του άρθρου 10 του ν. 3429/2005, όπως ισχύει, επί της συλλογικής διαφοράς.

Σύμφωνα με τη θεωρία, όταν ο νομοθέτης αναφέρεται σε υπαρκτό λόγο γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος συνδεδεμένου με τη λειτουργία της Ελληνικής Οικονομίας, προφανώς αναφέρεται σε σημαντικές προσβολές που μπορούν πράγματι να προκληθούν από την έκταση και τη διάρκεια των απεργιακών κινητοποιήσεων και όχι σε πιθανές ήσσονος σημασίας οικονομικές επιπτώσεις, οι οποίες μπορεί να προκαλούνται από οποιαδήποτε εφήμερη ή επουσιώδους βλαπτικότητας απεργιακή κινητοποίηση [Ληξουριώτης, Ι. (2020), Έναρξη ισχύος νέων περί διαιτησίας διατάξεων και όριο παρέμβασης του θεσμού στις συλλογικές εργασιακές σχέσεις, *Δελτίον Εργατικής Νομοθεσίας*, 76, 1760, 289-311]. *Επομένως πρέπει να έχει ολοκληρωθεί και να έχει αποτύχει πριν τη μονομερή προσφυγή στη διαιτησία, ένας κύκλος διαπραγματεύσεων και να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία της μεσολάβησης χωρίς προφανώς να είναι αναγκαίο να έχουν προηγηθεί και αγωνιστικά μέσα* [Λεβέντης Γ. (2020 β), Οι πρόσφατες μεταρρυθμίσεις στο συλλογικό εργατικό δίκαιο Ν. 4635/19 «Επενδύω στην Ελλάδα και άλλες διατάξεις», *Δελτίον Εργατικής Νομοθεσίας*, 76 (1758), 1-25]. Επίσης, «*Η μονομερής προσφυγή στη διαιτησία προβλέπεται ως έσχατο και επικουρικό μέσο* [Ληξουριώτης, Ι. (2020), Έναρξη ισχύος νέων περί διαιτησίας διατάξεων και όριο παρέμβασης του θεσμού στις συλλογικές εργασιακές σχέσεις, *Δελτίον Εργατικής Νομοθεσίας*, 76, 1760, 289-311]. *Επομένως πρέπει να έχει ολοκληρωθεί και να αποτύχει πριν τη μονομερή προσφυγή στη διαιτησία ένας κύκλος διαπραγματεύσεων και να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία της μεσολάβησης*» [Λεβέντης Γ. (2020β), Οι πρόσφατες μεταρρυθμίσεις στο συλλογικό εργατικό δίκαιο ν. 4635/19 «Επενδύω στην Ελλάδα και άλλες διατάξεις», *Δελτίον Εργατικής Νομοθεσίας*, 76 (1758), 1-25].

Επιπλέον, σύμφωνα με τη σχετική θεωρία οι λόγοι γενικότερου συμφέροντος πρέπει να αναφέρονται στην αίτηση προσφυγής στη διαιτησία. Αν προσφεύγει η εργατική πλευρά πρέπει να εκτίθεται το επίπεδο των αποδοχών σε συνδυασμό με το κόστος ζωής, και τον πληθωρισμό, την αύξηση της παραγωγικότητας της επιχείρησης κ.λπ. (...) Αν η συλλογική διαφορά αφορά κλαδική ρύθμιση πανελληνίας εμβέλειας ο λόγος γενικότερου συμφέροντος που επιβάλλει τη μονομερή προσφυγή και την ανάγκη διαιτητικής επίλυσης της διαφοράς θα συνδέεται μεταξύ άλλων με την οικονομική κατάσταση των επιχειρήσεων, την ανταγωνιστικότητά τους, με το επίπεδο των αμοιβών σε συσχετισμό με το κόστος ζωής και την κατάσταση της αγοράς εργασίας κ.λπ. και όλα αυτά σε σύνδεση με τους λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος που συνδέονται με τη λειτουργία της ελληνικής οικονομίας και την απασχόληση. Η διαιτητική απόφαση θα πρέπει να περιέχει και ειδική αιτιολογία για τη

συνδρομή των προϋποθέσεων που τεκμηριώνουν την ύπαρξη δικαιώματος μονομερούς προσφυγής στη διαιτησία [Καζάκος, Α. (2020), Το νέο δίκαιο των ΣΣΕ και της διαιτησίας: Από τις συλλογικές ρυθμίσεις στην ενίσχυση του ρόλου της ατομικής σύμβασης εργασίας, Επιθεώρησης Εργατικού Δικαίου, 79 (1), 47-116 & Λεβέντης, Γ. (2020α), Η επέκταση των ΣΣΕ και η επίλυσή των συλλογικών διαφορών με διαιτησία μετά το ν. 4635/2019, Επιθεώρησης Εργατικού Δικαίου, 79 (1), 31-46].

Κατόπιν αυτών

Η απόφαση μας έχει ως εξής:

A) Η εν λόγω συλλογική διαφορά εισήλθε στο στάδιο της διαιτησίας μετά τις 30.10.2019. Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 24 και με την κρατούσα άποψη στη θεωρία, θα πρέπει να εφαρμοστούν στο στάδιο αυτό οι διατάξεις του ν. 4635/2019, που ήδη ίσχυαν κατά την ημερομηνία παραπομπής της υπόθεσης στην διαιτησία, ήτοι στις 6.3.2020.

B1) Η εν λόγω συλλογική διαφορά δεν είναι επιχειρησιακή (καθώς τα μέρη διαφωνούν αν είναι κλαδική ή ομοιοεπαγγελματική) και, επομένως, δεν εμπίπτει στην περίπτωση του άρθρου 57 του ν. 4635/19 με την οποία τροποποιήθηκε το άρθρο 16 παρ. 1 και 2 αφορά επιχειρήσεις δημόσιου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας, η λειτουργία των οποίων έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου κατά την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 19 του ν. 1264/1982, όπως συμπληρώθηκε με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 3 του ν. 1915/1990 και όπως αυτές ορίζονται στο Κεφάλαιο Α' του ν. 3429/2005, όπως ισχύει σε συνδυασμό με την παράγραφο 1 του άρθρου 14 του ν. 4270/2014, όπως ισχύει. Συνεπώς, δεν τεκμηριώνεται εξ αυτής της διάταξης το δικαίωμα μονομερούς προσφυγής στη διαιτησία.

B2) Η εν λόγω συλλογική διαφορά δεν εμπίπτει στην περίπτωση της παραγράφου 2 εδάφιο β του άρθρου 16 του ν. 1876/90 όπως ισχύει (μετά την τροποποίηση του άρθρου 57 του ν. 4635/2019), περί της αναγκαιότητας για τη σύναψη συλλογικής σύμβασης εργασίας, όπου έχουν αποτύχει οριστικά οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των μερών και **η επίλυση της επιβάλλεται από υπαρκτό λόγο γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος συνδεδεμένο με τη λειτουργία της ελληνικής οικονομίας.** Στην αίτηση προσφυγής της εργατικής πλευράς στη διαιτησία δεν αναφέρεται ειδική και πλήρης αιτιολόγηση για την ένταξη της συλλογικής διαφοράς σε αυτή την περίπτωση. Επιπλέον, η συμβολή των επιχειρήσεων του κλάδου στη συνολική βιομηχανική εθνική παραγωγή, την ακαθάριστη προστιθέμενη αξία και την απασχόληση είναι σχετικά περιορισμένη και φθίνουσα (σύμφωνα με τα οικονομικά στοιχεία που παρατίθενται παραπάνω),

συνεπώς δεν διαφαίνεται σημαντική επίπτωση από την μη επίλυση της συλλογικής διαφοράς στην ελληνική οικονομία. Αρα δεν τεκμηριώνεται εξ αυτής της διάταξης το δικαίωμα μονομερούς προσφυγής στη δισαιτησία. Πέραν τούτου δεν εδόθησαν πειστικές απαντήσεις στα ερωτήματα γιατί δε θα πρέπει να εφαρμοσθεί ο ν. 4635/2019 και γιατί πρέπει στην ειδική αυτή περίπτωση να μην πληρούνται οι προϋποθέσεις του ν. 4635/2019 για την υπαγωγή στη δυνατότητα μονομερούς προσφυγής στη δισαιτησία καθώς και για το είδος της συλλογικής ρύθμισης δηλ. αφορά κλαδική ρύθμιση ή περιλαμβάνει επιχειρήσεις από πολλούς και ετερογενείς κλάδους.

Κατά συνέπεια δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του ν. 1876/1990 όπως ισχύει, περί μονομερούς προσφυγής στη δισαιτησία και, επομένως, η προσφυγή κρίνεται ως νόμω και ουσία αβάσιμη.

Ημερομηνία Κατάθεσης στον Ο.ΜΕ.Δ.: 30 Ιουνίου 2020

Η ΤΡΙΜΕΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΚΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥΤΖΙΑΡΑΚΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΡΕΜΑΛΗΣ